

ת"פ 34078/07/13 - מדינת ישראל נגד מחמוד חילף

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 34078-07-13 מדינת ישראל נ' חילף(עציר)

בפני כב' סגנית הנשיא, השופטת אורית קנטור
המאשימה
נגד
הנאשם
מחמוד חילף

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של התפרצות לדירה וגניבה - אישום מס' 1, וחבלה במזיד לרכב - אישום 2.

הנאשם הודה בעובדות כתב האישום לאחר שהמאשימה הסכימה לתקנו, בעקבות הצעת בית המשפט, כך הורשע הנאשם שבתאריך 15/04/13 בין השעות 19:15 ל-22:30 התפרץ לדירת המתלוננת ברחוב אילנות בחיפה, וגנב ממנה רכוש כמפורט בעובדה א2 (כאשר לגבי סכום של שלושים ושניים אלף ₪, תוקן כתב האישום באופן שמופיע בו כעת "לטענת המתלוננת").

ביחס לאישום מס' 2, הורשע הנאשם בכך שבתאריך 25/12/12 סמוך לשעה 20:25, גרם לחבלות במזיד לרכב מסוג קטנוע בכך שביחד עם אחרים שבר חלק מכיסוי הפלסטיק של הקטנוע וחתך מוליכים חשמליים שהיו מחוברים למתנע הקטנוע.

2. הנאשם, שהוא יליד 1994, הופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו לאחר שהורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן ולאור עמדת המאשימה לגזור עליו מאסר לריצוי בפועל.

על פי התסקיר אשר הוגש, אשר סקר בהרחבה את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, הנאשם גדל בתנאי חיים לא קלים כאשר אביו שוחרר לפני כשנה מהכלא לאחר שריצה שבע שנות מאסר בגין עבירות רכוש. הוריו נפרדו בהיותו צעיר בימים והוא גדל בתנאי עוני ודוחק כלכלי קשה.

הנאשם עזב את בית הספר לאחר תשע שנות לימוד ומאז עבד ברחיצת רכבים עם דודו.

לפני כשנה החל הנאשם לשוטט עם נוער שוליים ולהסתבך בפלילים ונגרר אחר חברים חזקים ממנו, כשהוא מצוי ללא השגחה הורית. תנאים אלו הובילו להתדרדרותו של הנאשם.

הנאשם ציין כי הרקע לביצוע המעשים נשוא האישום, היה הצורך להשיג כסף קל, הנאשם חש חרטה וכאב בשל מעשיו, ומגלה אמפתיה כלפי קורבנות העבירה, אם כי נטה להסביר את מעשיו על רקע תנאי גדילתו

להתרשמות קצינת המבחן הנאשם מצוי בשלהי גיל ההתבגרות שלו, טרם גיבש לעצמו זהות ואישיות עצמאית נפרדת, גדל באווירה משפחתית קשה, סובל מחסכים רגשיים וחומריים קשים.

התגייסותו של הנאשם לתהליך טיפולי נובעת בעיקר בשל מצבו הנוכחי והקשיים שהוא חווה בשל מעצרו, אך למרות זאת סבור שירות המבחן כי ענישה אשר תשלב בתוכה את שני האלמנטים - נזקקות טיפולית ונכונות להשתלב בתוכנית שיקום כמו גם רתיעת הנאשם מההליך המשפטי, עשויה להיות מתאימה במקרה הנוכחי בכדי להפחית מהסיכון להישנות התנהגות דומה בעתיד.

להתרשמות קצינת המבחן, שהייה ממושכת בכלא עלולה לדרדר את מצבו ולהביא לפגיעה קשה בדפוסי התנהגותו, מה עוד שהנאשם זקוק למרחב טיפולי תומך ומכיל שייסע לו להעלות את קשיי הילדות והאווירה המשפחתית ואת הבחירות השגויות שעורך בחייו.

על כן המליצה קצינת המבחן להטיל על הנאשם מאסר שירוצה בעבודות שירות להצד העמדת הנאשם בצו מבחן של השירות לתקופה של שנתיים, במהלכה ישולב בקבוצה טיפולית שתסייע לו להתמודד ולפתח דרכי התנהגות אלטרנטיביות.

כן הומלץ על הטלת מאסר על תנאי והתחייבות כספית אך ללא קנס או פיצוי בהעדר מקורות כספיים.

3. כחלק מראיות המאשימה לעונש הוגש תצהיר שנערך על ידי נפגעת העבירה - המתלוננת באישום מס' 1.

לדברי המתלוננת הרכוש אשר נגנב מביתה לא הוחזר לה.

מלבד נזק הרכוש נגרם לה ולמשפחתה נזק נפשי עמוד המלווה אותה ואת בנותיה בשגרת חייהן.

המתלוננת צינה כי נאלצו לסרג את כל חלונות הבית ולהחליף את כל התריסים לתריסים חשמליים.

המתלוננת פירטה את הנזקים הנפשיים מהם סובלות היא ובנותיה, ואשר הצריכו אף טיפולים נפשיים.

לא זו אף זו אלא שבשל העובדה כי נגנבו מביתה פנקסי צ'קים אשר זויפו והופצו, היא מוטרדת חדשות לבקרים על ידי אנשים הדורשים את כספם ובשל הטרטור הנגרם לה אל מול הבנק שלה.

המתלוננת מסכמת באומרה כי ההתפרצות היוותה עד היום משבר גדול בחייה ובחיי בני משפחתה, ופגעה באופן קשה באיכות חייהם ובתחושת הביטחון שלהם.

4. ב"כ המאשימה בטיעוניה ביקש מבית המשפט לקבוע כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שביצע הנאשם ביחס לאישום הראשון הינו בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל וביחס לאישום השני בין 3 ל-9 חודשי מאסר בפועל.

לדבריו בעקבות האירוע נשוא אישום 2 נעצר הנאשם אך שוחרר למעצר בית וכחודש ימים לאחר מכן ביצע את עבירת ההתפרצות נשוא אישום מס' 1.

5. ב"כ המאשימה הפנה לחומרתן של עבירות הרכוש המשבשות ופוגעות בשגרת חייהם של אנשים, גוזלות את רכושם, פוגעות בפרנסתם ואף גורמות לנזקים מצטברים לציבור.

לא זו אף זו, אלא עבירות אלה טומנות בחובן סכנה של ממש לשלום הציבור באשר המפגש בין הפורץ לנפגע העבירה עלול להסתיים בתוצאות טרגיות.

ייחודיות העבירה באה לידי ביטוי לא רק בפגיעה ברכוש האזרח אלא גם בפגיעה בתחושת הביטחון הבסיסית שלו ובתחושת חוסר האונים הממלאת את ליבו.

ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה רלוונטית.

6. אומנם לנאשם אין עבר פלילי אך אין בכך כדי להקנות לו חסינות מפני ענישה הכוללת מרכיב ממשי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

ב"כ המאשימה ציין כי הרקע לביצוע העבירות הוא פיתוי לרווח קל ונגררות אחרי נערי שוליים וגם הצהרותיו של הנאשם בנוגע לטיפול נובעות ממצבו הנוכחי במעצר.

הנאשם גם בזבז את הכסף שגנב מהדירה מבלי שהיה טרוד במעשיו - כך על פי התסקיר.

לפיכך ביקש ב"כ המאשימה לדחות את המלצות שירות המבחן ולהשית על הנאשם מאסר בפועל ארוך

ומשמעותי מאחורי סורג ובריח, מאסר על תנאי, פיצוי למתלוננת וקנס.

7. ב"כ הנאשם הפנה לאמור בתסקיר שירות המבחן ולנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם וצירף אישור מטעם הלשכה לשירותים חברתיים של המועצה האזורית זבולון ביחס למשפחת הנאשם.

מדובר במשפחה חד הורית כאשר האם - לשלושה ילדים פרודה מבעלה מזה 14 שנה, המשפחה שרויה במצוקה כלכלית קשה, ונעזרת בשירותי הרווחה.

אחד הבנים הוא ילד גבולי הסובל מאפילפסיה ואיחור התפתחותי רב תחומי, כשמצבו מצריך אשפוזים, בדיקות מעקב והשגחה.

הנאשם נאלץ לנשור מבית הספר על מנת לסייע לאימו לפרנס את המשפחה, ומעצרו ערער את המשפחה והעצים את קשייה.

8. הסנגור חלק על הרחבת העובדות בתצהיר נפגעת העבירה.

לדבריו, בזמן ביצוע העבירות היה הנאשם כבן 18.5 ונסיבותיו האישיות מצדיקות התחשבות.

הסנגור ביקש לתת לנאשם הזדמנות ולראות במעשיו מעידה חד פעמית כתוצאה של אותן נסיבות בהן גדל.

הסנגור ביקש להציב בראש הפירמידה את ההליך השיקומי וציין כי הנאשם יסכים לצו מבחן לאחר ריצוי המאסר.

הנאשם שווה ארבעה חודשים במעצר והוא מגלה קשיי הסתגלות.

הנאשם מביע חרטה אמיתית על מעשיו.

הסנגור ביקש עוד להתחשב בהודאה אשר חסכה מזמנו של בית המשפט ולתת לכך ביטוי בסוג העונש, רמתו ואורכו.

9. תיקון 113 לחוק העונשין קובע כי העיקרון המנחה בענישה הוא עקרון ההלימה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (סעיף

40ב לחוק העונשין, תשל"ז - 1977), על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה ולשם כך התחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כשבתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם (סעיף 40ג לחוק הנ"ל).

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות על ידי הנאשם הוא שלום הציבור, ביטחונו ורכושו כמו גם הפגיעה בפרטיותו של מי שפלוסו לרשות היחיד שלו.

כך נקבע בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אורן אואזנה:

"אין צורך להכביר במילים על נפיצותן, חומרתן והנזק הנגרם לציבור מעבירות הרכוש, כדוגמת זו שביצעו המשיבים.

לגישתי כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתיים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי ב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי - משפחתי השמור ביותר של האדם. נזקים אלו עולים לפרקים בחומרתם אף על עצם אובדן הרכוש בשווי כזה או אחר".

10. מידת הפגיעה בערך המוגן במקרה שבפנינו, באה לידי ביטוי בתיאור הרכוש שנגנב לטענת המתלוננת מביתה, כמפורט בעובדה א.2. לכתב האישום ובתיאור הנזקים הנוספים הנוסף אליהם התייחסה לפי סעיף 18 לחוק זכויות נפגעי עבירה ואשר הוצג לעיוני.

11. כתבה אישום כולל שני אישומים במועדים שונים, בהפרש של כארבעה חודשים זה מזה - באישום מס' 2 הורשע הנאשם בעבירה של חבלה במזיד ברכב, ביחס לרכב סוג קטנוע בתאריך 25/12/12 בעוד באישום מס' 1, הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות וגניבה, בתאריך 15/04/13.

לא אוכל לראות בשני אישומים אלה אירוע אחד. בכוונתי לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, אך לגזור עונש כולל לכל האירועים, בהתאם להוראת סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין.

12. ביחס לעבירות נשוא התיק שבפני, ביחס לאישום מס' 1, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם למעשי העבירה שביצע הנאשם, בהתאם להוראת סעיף 40ט נע בין מאסר בן 6 חודשים שניתן להמירו בעבודות

עמוד 5

שירות לבין מאסר בפועל בן 18 חודשים.

אני קובעת מתחם זה לאור הנסיבות המפורטות בכתב האישום, באשר לדרך ההתפרצות אשר אינה מצביעה על ביצוע ההתפרצות באופן מתוחכם במיוחד אלא התפרצות על דרך של טיפוס, פתיחת חלון וכניסה לדירה מבעד לפתח שנוצר. ללא שימוש באמצעי עזר כגון מפתח מותאם או לום.

אקח בחשבון את העובדה שהנאשם הוא נאשם יחיד ואין טענה כי הייתה מעורבות של אדם אחר בהתפרצות.

אשר לנזק שנגרם מביצוע העבירות הוא מופיע כאמור בתצהיר נפגעת העבירה כמו גם בעובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן.

אין טענה כי לנאשם לא הייתה יכולת להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו או להימנע מעשיית המעשה, אם כי אין חולק שהנאשם הוא יליד 1994, כלומר, היה בגיל 18 ומספר חודשים בעת ביצוע העבירה נשוא אישום מס' 2 ובין 18.5 בעת ביצוע העבירה נשוא אישום מס' 1.

ככזה הנאשם מהווה "בגיר צעיר" ובהתאם לעמדת הפסיקה יש להפעיל לגביו שיקולים הדומים לאלה הנשקלים ביחס לקטין עליו חלות הוראות חוק הנוער (שפיטה ענישה ודרכי טיפול).

13. ביחס לעבירה נושא האישום השני, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין מאסר לתקופה קצרה, בת פחות משישה חודשים, שניתן במקרה מתאים לרצותה בעבודות שירות.

גם כאן אין מדובר בתכנון מראש, אלא בשבירת חלק מכיסוי פלסטיק וחיתוך מוליכים חשמליים.

לא הובאה ראיה בדבר הנזק שנגרם למתלונן כתוצאה מביצוע מעשים אלה לרבות השאלה אם פוצה על ידי חברת הביטוח אם לאו.

הנאשם לא עבר עבירה זו לבד, אלא עם שניים אחרים אשר זהותם אינה ידועה.

גם לעניין עבירה זו יש לקחת בחשבון את העובדה כי מדובר ב"בגיר צעיר".

14. בגזירת העונש המתאים לנאשם שבפני, בהתאם להוראות סעיף 40א, אני מתחשבת בכך שהנאשם הודה בהזדמנות הראשונה משתוקן כתב האישום לקולא, ובכך חסך את הצורך בהעדת העדים לרבות המתלוננת שהייתה מתווספת לה כפי הנראה טראומה נוספת על הנזקים הנפשיים להם טענה בתצהיר

הנפגעת.

אני לוקחת בחשבון את הפגיעה של עונש מאסר לתקופה ארוכה על הנאשם שהוא כאמור צעיר, כיום כבן 19 ושלושה חודשים ועבר את העבירות בהיותו "בגיר צעיר" כהגדרת הפסיקה.

אני מתחשבת בחרטתו של הנאשם כפי שבאה לידי ביטוי הן בעצם הודייתו בעבירות נשוא כתב האישום ובמיוחד באמירותיו בפני קצינת המבחן.

אני לוקחת בחשבון את נסיבות החיים הקשות של הנאשם כמפורט בתסקיר שהייתה להם השפעה על ביצוע מעשי העבירה, והתסקיר לעניין זה מדבר בעד עצמו.

כן אתחשב בעובדה כי עסקינן במי שעברו נקי, אין לחובתו כל הרשעה קודמת ומעורבות בפלילים והדבר ראוי לציון במיוחד על רקע נסיבותיו האישיות כמפורט כאמור בתסקיר.

על כן אני קובעת כי העונש ההולם לנאשם בפני, לאור הרשעתו בעבירות נשוא שני כתבי האישום הוא מאסר בפועל בן 12 חודשים.

15. בהתאם לתסקיר שירות המבחן, יש סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם ועל כן, בהתאם להוראת סעיף 40ד(א) רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו.

התסקיר מדבר בעד עצמו כפי שציטטתי לעיל (בסעיף 2 לגזר הדין).

אין בכוונתי לאמץ את המלצת שירות המבחן לגזור על הנאשם מאסר לריצוי בעבודות שירות, ראשית היות ולטעמי מדובר בעונש מקל יתר על המידה ושנית, הנאשם ממילא עצור תקופה לא קצרה ועל כן אין טעם בהמשך ריצוי בעבודות שירות, אולם בכוונתי לגזור עונש מאסר בפועל תוך חריגה ממתחם העונש ההולם ומהעונש שקבעתי כעונש הולם בנסיבות המקרה, ולהטיל על הנאשם בנוסף צו מבחן במסגרת שירות המבחן, שיכנס לתוקף לאחר שהנאשם ישוחרר ממאסרו, וזאת כשאני מודעת לכך שבמקרה כזה לא תהיה סנקציה, אם יפר הנאשם את צו המבחן.

אני סבורה כי מבחינת הנאשם יש צורך טיפולי ממשי לשלבו בקבוצה טיפולית לאחר שיסיים לרצות את עונשו על מנת שיוכל להתמודד עם קשייו ולפתח דרכי התמודדות אלטרנטיביות כמומלץ על ידי שירות המבחן.

בהתחשב בכל הנ"ל אני גוזרת על הנאשם את העונשים דלקמן:

אני דנה את הנאשם למאסר בפועל לתקופה של 9 חודשי מאסר בפועל מהם יקוזזו ימי שבי... והמאסר יחושב מיום 17/07/13.

אני דנה את הנאשם למאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך שלוש שנים והתנאי הוא - כי לא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע וכן עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

בנסיבות לא מצאתי מקום להטיל על הנאשם קנס ואף לא פיצוי למתלוננים - וזאת בהעדר מקורות כספיים כפי שהדבר בא לידי ביטוי בתסקיר ובמסמך הלשכה לשירותים חברתיים.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ה' תשרי תשע"ה, 29 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.